

מ"ת 1192/04/19 - מדינת ישראל נגד נאדר קרעין,איאד קרעין

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 1192-04-19 מדינת ישראל נ' קרעין(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט אברהם רובין
המבקשת
מדינת ישראל באמצעות עוה"ד ג'ני אבני מפרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי)
נגד
המשיבים
1. נאדר קרעין (עציר)
2. איאד קרעין (עציר) באמצעות עוה"ד מיכאל עירוני

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים בעניינם. הדיון שלהלן יתמקד בענייניו של המשיב 2, זאת לאחר שהמשיב 1 לא התנגד בשלב זה לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, והסכים למעצרו שלו עד לתום ההליכים, זאת בשל העובדה שהוא עצור ממילא בתיק אחר.

2. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות אלו: למשיב 1 מיוחסות עבירות של רצח - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**"), חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(ב) לחוק, נשיאת נשק שלא כדין - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק, החזקת סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק, שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק, והפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק. למשיב 2 מיוחסות עבירות של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, וחבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

על פי הנטען בכתב האישום, המשיבים הם אחים - בניו של אחמד קראעין (להלן - "**אחמד**") - המתגוררים בשכונת ג'בל מוכבר בירושלים. סוהייב מסוודה וסאמח מסוודה ז"ל גם הם אחים (להלן - "**סוהייב**" ו- "**המנוח**", בהתאמה) - בניו של מוחמד מסוודה (להלן - "**מוחמד**") - והם מתגוררים בשכונת למשיבים. נעמאן עבאסי (להלן - "**נעמאן**"), הוא חתנו של מוחמד, וגיסם של המנוח וסוהייב. במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה המשיב 1 עצור בפיקוח אלקטרוני בביתו, זאת מתוקף החלטה שניתנה בעניינו במסגרת תיק מעצר אחר.

ביום 12.3.19, בשעה 10:30 או בסמוך לכך, הגיע בהה קרקי (להלן - "**בהה**" או "**נהג המשאית**"), כשהוא נוהג במשאית אשר בה ריהוט שהוזמן לבית משפחת מסוודה. בהה החנה את המשאית במקום האירוע, סמוך למדרגות המובילות לבית משפחת מסוודה. במקום המתינו לבהה כדי לסייע לו בפריקת הריהוט, המנוח, מוחמד, סוהייב ונעמאן. בשלב זה, אחמד הבחין כי בהה מחנה את המשאית סמוך לביתו, הוא ניגש אליו ובין השניים נתגלע וויכוח בקשר למקום החניה של המשאית. המשיב 1, שמע את הצעקות מחלון ביתו והבחין במתרחש. הוא החל לצעוק מחלון ביתו ולקלל את בהה. למשמע הצעקות, התעורר המשיב 2 משנתו, ניגש אף הוא לחלון ביתו והבחין בוויכוח. בשלב זה המשיב 1 הצטייד בסכין גדולה, מקל ארוך ואקדח, אותו הוא הסליק בכיס מכנסיו. המשיב 1 ירד במדרגות ביתו לכיוון מקום

האירוע וכשהגיע למקום, החל לשבור אבנים גדולות, אותן מצא במקום, כדי שיוכל לזרוק אותן על המשאית. אחמד, מוחמד ואחרים, שהבחינו במעשיו של המשיב 1, ניגשו אליו וניסו להרגיעו.

בד בבד, הצטייד המשיב 2 באלת בייסבול, יצא מביתו וניגש למשאית בה ישב בהה, אשר מחשש לחייו נעל את המשאית וסגר את החלונות. המשיב 2 החל לחבוט במשאית באמצעות אלת הבייסבול, ניגש לכיוונו של בהה, שישב במושב הנהג, היכה בחלון שבצד הנהג ושבר אותו. לאחר מכן, המשיב 2 הניף את אלת הבייסבול לכיוון ראשו של בהה כדי לגרום לו חבלה חמורה. בהה ניסה להגן על פניו באמצעות ידו, והמשיב 2 פגע ביד באמצעות האלה. כתוצאה ממעשיו המשיב 2, נחבל בהה בידו.

המנוח, אשר הבחין בנעשה, ניגש למשיב 2 וניסה להרחיקו על מנת להגן על בהה. אז, התפתח עימות בין המנוח, שלא אחז בחפץ כלשהו, לבין המשיב 2, אשר במהלכו נעו השניים לכיוון חלקה האחורי של המשאית. כאשר המשיב 1 הבחין בעימות בין המנוח לבין המשיב 2, גמלה בליבו של המשיב 1 החלטה להמית את המנוח. המשיב 1 התקדם לכיוון חלקה האחורי של המשאית כשהוא אחז בידו את הסכין. בהגיעו אל המנוח, דקר אותו המשיב 1 באמצעות הסכין מספר פעמים בפלג גופו העליון, דקירות שגרמו למותו של המנוח. בהה שראה את המנוח מדמם, יצא מהמשאית והחל לברוח רגלית מהמקום. המשיב 1 אשר הבחין בבהה נמלט מהמקום, הוציא את האקדח מכיס מכנסיו וירה לעברו מספר יריות בכוונה להטיל בו מום. במהלך האירוע, השליך המשיב 1 את הסכין לשטח אדמה, החליף את בגדיו בביתו, הסיר מרגלו את צמיד האיזוק האלקטרוני, וזרק את מכשיר הטלפון הנייד שלו לשטח אדמה שסמוך למקום - הכול בכוונה למנוע או להכשיל הליך משפטי. המשיבים נמלטו מהמקום ושהו בשטח עד שעות הערב המאוחרות, ובסמוך לחצות באותו יום הגיעו המשיבים לבית דודתם שבמחנה הפליטים שועפט.

3. בדיון שהתקיים לפני הודיע בא כוח המשיבים כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בעניינו של המשיב 1, וכי לנוכח העובדה שהמשיב 1 עצור במסגרת תיק אחר, הרי שאין התנגדות למעצרו עד לתום ההליכים בתיק שלפני, זאת בכפוף לזכותו של המשיב 1 להגיש בקשה לעיון חוזר אם ישתנו הנסיבות (פרוטוקול הדיון מיום 8.4.19 עמוד 3 שורות 12-14).

לגבי המשיב 2 (להלן - "המשיב"), הסכים הסניגור לקיומן של ראיות לכאורה לגבי העבירה של חבלה במזיד ברכב (עמוד 3 שורות 17-19), ומאידך טען להעדר ראיות לכאורה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, זאת לנוכח סתירות בגרסאות העדים שיש בהן, לשיטתו, כדי לפגוע במהימנותם. בנוסף, טען ב"כ המשיב, כי בניגוד לאמור בכתב האישום, מהמסמכים הרפואיים עולה ספק אם בכלל נגרמה חבלה כלשהי בידו של נהג המשאית. לחילופין עתר ב"כ המשיב לשחרור המשיב לחלופה של מעצר בית מלא ביישוב עין נקובא.

דיון והכרעה

4. הלכה פסוקה היא כי:

"בדונו בבקשה למעצרו של נאשם עד תום ההליכים אין בית-המשפט נדרש ל"כירורגיה"

עדינה" של חומר הראיות המצוי בתיק, ואם לשאול מושג נוסף מעולם הרפואה, כל שבית-המשפט יכול וצריך לבצע באותו שלב אינו אלא פרוגנוזה ראשונית-לכאורית של סיכויי ההרשעה בתיק בהתבסס על חומר הראיות הקיים (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל [1], בעמ' 146). אמנם, מקום שבו קיימות בחומר הראיות פירוט מזהירות וגלויות לעין, וכן מקום שבו מתברר, על פני הדברים, כי הראיות אינן משתלבות לכאורה לכדי מארג שלם שיש בו כדי להציב תמונה מרשיעה, על בית-המשפט להסיק את המסקנות המתבקשות מכך, אולם כפי שחזר בית-משפט זה והדגיש לא אחת, בשלב הדין במעצר עד תום ההליכים, ובטרם נשמעו העדויות בפני בית-משפט שלדין, אין בית-המשפט נזקק לשאלות של מהימנות העדים, וכן אין הוא נדרש באופן פרטני ומדוקדק למשקלן של העדויות (ראו: בש"פ 8087/95 הנ"ל [1]; ב"ש 1110/83 סגל נ' מדינת ישראל [2]; בש"פ 2159/03 חזיזה נ' מדינת ישראל [3])"
(בש"פ 696/04 יוסף סביח נ' מדינת ישראל (11.02.2004)).

כן נפסק, כי על בית המשפט לבחון את קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, לאמור, על בית המשפט לבחון האם בחומר החקירה קיימות ראיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוותן במהלך המשפט יבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר. לשון אחר, בשלב זה של דיון בבקשת מעצר עד תום ההליכים, בית המשפט איננו בוחן האם הראיות מוכיחות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא הוא בוחן את הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

5. לאחר שבחנתי את מכלול חומר החקירה, שוכנעתי כי יש בו די כדי לבסס קיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

תחילה, נפנה להודעת המשיב אשר קושר את עצמו לאירוע, אם כי לטענתו הוא לא ניסה להכות את נהג המשאית עם אלת הבייסבול, אלא זרק אותה על החלון הקדמי של המשאית. לדבריו: **"לא היה לי אלת בייסבול... אני לקחתי את זה, שבעל המשאית חזר לאחורה, אני לקחתי את זה מהרצפה, ונתתי מכה למשאית מרחוק.. זה פגע בצד של הזכוכית... הקדמי...זה נשבר..."** (חקירה מיום 13.3.19 בשעה 06:34, עמוד 15 שורות 34-39 ו- עמוד 16 שורות 1-21). גרסה זו של המשיב אינה מתיישבת עם הראיות בתיק. הנה כך, מתיק המוצגים עולה כי ב"דו"ח מסכם חקירת מז"פ" מיום האירוע בשעה 22:19, שנערך על ידי אליהו מליח, צוין כי **"משאית במצב נעול, חלון דלת נהג מנופץ, סדקים במראה צדדית בצד שמאל ובשמש קדמית. מדבקות קנה מידה מונחות באזורי הפגיעה... שברי זכוכיות על רצפת תא נהג ומושבים קדמיים, מכסה פיוזים חסר"**. ואכן, עיון בתמונות המשאית שצורפו לדו"ח מראה כי כאמור בדו"ח נגרם נזק של ממש לשמשה הקדמית והצדדית של המשאית. ראיות אלה אינן מתיישבות, לכאורה, עם גרסת המשיב לפיה הוא זרק את אלת הבייסבול ופגע רק בשמשה הקדמית של המשאית.

באירוע בו עסקין נכחו מספר עדים שעדויותיהם נגבו על ידי המשטרה. העדים מסרו למשטרה תיאור שתומך בתיאור המופיע בכתב האישום בכל הנוגע לתקיפת הנהג המשאית בידי המשיב. אכן העדויות השונות אינן תואמות לחלוטין אלו את אלו, וחלקן אף איננו עולה בקנה אחד עם התיאור בכתב האישום, ברם אין בכך כדי לשלול את קיומן של ראיות לכאורה, בשים לב לכך שבית המשפט איננו נדרש להכריע בשלב זה בין הגרסאות השונות.

נהג המשאית מסר הודעה ביום האירוע ובקשר לחלקו של המשיב באירוע הוא העיד כך: **"... בא אלי עוד משהו... לא יודע מי זה... ביד שלו... דבסה (הכוונה לאלת הבייסבול - א.ר.)... בא לתקוף אותי, הרמתי את היד שלי, כדי לא לקבל את המכה בפרצוף.. וקיבלתי את זה ביד... ושבר לי את היד..."** (עמוד 5 שורה 32 עד עמוד 7 שורה 31). בהמשך מסר כי: **"... זה שיש לו את הדבסה. גם זרק עלי את הדבסה... גם על החלון... הקדמי, כן"** (עמוד 8 שורות 35-38 ועמוד 9 שורה 10). כאמור, המשיב מאשר כי זרק את אלת הבייסבול על החלון הקדמי של המשאית, ומכאן שכאשר טוען נהג המשאית כי מי שזרק את האלה על החלון הקדמי הוא זה אשר קודם לכן ניסה להכות אותו עם האלה, הרי שהוא מתכוון למשיב. בנוסף, נהג המשאית ציין כי האדם שהיכה אותו באמצעות אלת הבייסבול היה לבוש בפיג'מה שחורה (עמ' 6 לתמליל ש' 30-3), והמשיב אישר שכאשר הוא הגיע למקום האירוע הוא לבש **"טריינינג שחור"** (הודעת המשיב מיום 13.3.19 בשעה 06:24 שורה 52).

העד נעמאן עבאסי, מסר בחקירתו במשטרה מיום 13.3.19 בשעה 17:41, כי המשיב הכה את נהג המשאית עם אלת בייסבול: **"ואז ירד את אח שלו איאד... יש לו מקל... הכה הנהג, הנהג היה בפנים... הכה אותו במקל ושבר את השמשה... של הנהג..."** (עמוד 4, שורות 30-40). ובהמשך מסר נעמאן כך: **"ואז ירד אח שלו... הלך לנהג... ונתן לו שבר... עם המקל שהיה לו... ש. אוקי וגם מה תקף את הנהג? ת. כן... ש. מה איאד עשה, רק איאד? ת. המשיך להכות אותו במקל ואז סאמח אחרי זה הזיז אותו..."** (עמוד 8 שורות 31-56 ו- עמוד 9 שורות 1-3).

סוהייב מסוודה, מסר בהודעתו מיום 12.3.19 כי: **"ירד איאד מהבית שלו, מכניסת הבית שלו... הוא התחיל להרביץ לנהג, אני ראיתי אותו, ביד שלו, כשאני הסתכלתי, ראיתי אותו מרביץ ביד ימין שלו... הוא נתן לו אגרופים, אגרופים ככה... התחיל להכות גם המקל, הוא נתן מכות לרכב, למשאית, הוא נתן מכות למשאית..."** (עמוד 10 שורות 35-39 ו- עמוד 11 שורות 1-19).

מוחמד, אביו של המנוח - בהודעתו השנייה שלו מיום האירוע, מסר גרסה שונה במקצת מזו שמסרו האחרים, הוא מסר כי המשיב 1 הוא זה שירד ראשון לזירה ולא המשיב 2: **"... ונאדר היה בחלון של הבית למעלה ושומע הכל ורואה את הויכוח. אבו נאדר אמר לנהג המשאית: 'חלאס, תוריד את הריהוט פה'". נאדר ישירות ירד והיה בידו מקל ברזל וצעק... אני ואבא של נאדר... התחלנו להרגיע את נאדר... לא הצלחנו להרגיע אותו ולתפוס אותו, אז איאד הגיע אח של נאדר ושניהם מנסים לתקוף את נהג המשאית והבן שלי סאמח מנסה לחסום אותם. אני לא הצלחתי לראות איך הרגו אותו..."** (הודעתו במשטרה מיום 12.3.19 בשעה 10:20, עמוד 2 שורות 34-38).

אחמד, אביהם של המשיבים, שנחקר אף הוא ביום האירוע, העיד כך: **"התחילה הקטטה בין הצעירים... לאיאד הייתה אלת בייסבול, אני לא יודע אם ראית את זה... ש. לאיאד היה מקל בייסבול, הוא הביא את זה איתו מהבית? כן... הוא שבר את הזכוכית של הרכב, אני לא יודע אם הוא הרביץ למישהו..."** (עמוד 7 שורה 2 עד עמוד 9 שורה 14). ובהמשך העיד האב כי לפני שהמשיב זרק את אלת הבייסבול על המשאית הוא התקוטט עם נהג המשאית (עמוד 31 שורה 26), והוא אישר כי בשעה שהמשיב רב עם הנהג אלת הבייסבול היתה בידו (עמוד 35 שורות 15-21).

הנה כי כן - קיימות בחומר החקירה די עדויות אשר מלמדות, לכאורה, על כך שהמשיב ירד מביתו כשבדיו אלת בייסבול, וכן על כך שבשלב הראשון הוא תקף באמצעותה את נהג המשאית, ובשלב השני הוא זרק אותה על המשאית. אכן, כעולה מהאמור לעיל, יש יסוד לטענת ב"כ המשיב לפיה בחומר החקירה מצויות עדויות של עדים הטוענים כי מי שהחזיק באלת הבייסבול הוא המשיב 1 וכי המשיב הכה את נהג המשאית באגרופיו ולא באלה. ואולם, אין בעדויות אלה כדי לסייע למשיב בשלב הנוכחי של בקשה למעצר עד לתום ההליכים, זאת כיוון שבשלב זה לא אמור בית המשפט

להכריע בין גרסאות סותרות, שכן אחרת יתייחר קיומו של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 3562/11 **איאד יתים נ' מדינת ישראל** (19.5.11)).

ב"כ המשיב טוען כי הראיות מלמדות כי ידו של נהג המשאית לא נשברה, ובהמשך לכך הוא טוען כי אין אח ורע למקרה כמו המקרה הנוכחי, בו הוגש כתב אישום בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) על יסוד ניסיון לתת מכה אחת באמצעות אלה. טענה זו איננה משכנעת. מהחומר הרפואי שבתיק עולה כי אכן ידו של נהג המשאית לא נשברה אלה נחבלה בלבד (ראו - גיליון שחרור ממיון של נהג המשאית), ברם הוראת סעיף 329(א)(2) איננה דורשת כתנאי להתקיימות העבירה תוצאה של חבלה גופנית, אלא היא מסתפקת בקיומה של: **"כוונה לחבול חבלה גופנית"** (י. קדמי **"על הדין בפלילים"** כרך שלישי (2006) עמ' 1277). כמו כן, המונח **"נשק מסוכן או פוגעני אחר"**, פורש בהרחבה ככולל גם חפץ תמים שיש בו פוטנציאל לגרום לחבלה (שם, בעמ' 1279; ע"פ 4930/02 **עאבד נ' מדינת ישראל** (29.4.04)). סבורני כי אלת בייסבול היא חפץ שבהחלט יכול לגרום לחבלה גופנית, ומכאן מתבקשת המסקנה כי הראיות הלכאוריות הקיימות בעניינו של המשיב יכולות להביא להרשעתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אף אם תתקבל הטענה שמדובר בניסיון להכות פעם אחת בנהג המשאית באמצעות האלה.

ב"כ המשיב הוסיף וטען כי אין ראייה לכך שהחלון שליד נהג המשאית נשבר, זאת להבדיל מתמונות המשאית המלמדות כי הפגיעה הייתה בחלון הקדמי של המשאית, שגם הוא נסדק בלבד. אכן, בבחינת התמונות שבתיק החקירה קשה להבחין במבט ראשון האם החלון ליד הנהג שבור, ברם הזכרנו לעיל את דו"ח המז"פ אשר קובע במפורש כי החלון ליד הנהג נשבר, ודי בכך כדי לשמש ראייה לכאורה בהקשר זה.

המסקנה היא, אם כן, שקיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת למשיב.

6. לענין עילת המעצר - למעשה אין מחלוקת של ממש בין הצדדים בדבר קיומה של עילת מעצר. למשיב מיוחסת עבירה של אלימות חמורה שבוצעה באמצעות נשק קר, ומכאן שמתקיימת חזקת המסוכנות הסטטוטורית אשר קבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996. חזקת המסוכנות לא נסתרה, והיא אף מתחזקת לנוכח הרשעותיו הקודמות של המשיב בעבירות של החזקת סכין ותקיפה סתם על ידי שניים או יותר (בית משפט לנוער 8.1.14), ובעבירה של ניסיון השחתת גוף (בית משפט לנוער 5.8.13).

7. לענין חלופת מעצר - גם בעבירות המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, שומה על בית המשפט לבחון את היתכנותה של חלופת מעצר (בש"פ 3246/18 **איתי קריגר נ' מדינת ישראל** (7.5.18); בש"פ 3322/18 **מדינת ישראל נ' אסמאעיל** (29.4.18)). העבירה המיוחסת למשיב חמורה מאוד, ברם לנוכח העובדה שהרשעותיו הקודמות של המשיב לא מאוד חדשות, ועניין עבירות שבוצעו כשהמשיב היה קטין, אני סבור שאין לשלול על הסף אפשרות של שחרור לחלופה, בטרם ייבחנו רמת מסוכנותו של המשיב וטיב החלופה על ידי שירות המבחן. יחד עם זאת, מובהר למשיב כי בית המשפט איננו מחויב לקבל את המלצות שירות המבחן ועל כן אל לו לפתח ציפיות מוקדמות בהקשר זה.

8. אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים.

אני קובע כי בעניינו של המשיב 2 מתקיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר.

שירות המבחן יערוך תסקיר לגבי המשיב 2 בגדרו תיבחן האפשרות לשחררו לחלופת מעצר שתוצג בפני שירות המבחן.

התסקיר יוגש עד ליום 12.5.19

דיון נוסף בעניינו של המשיב 2 יתקיים ביום 12.5.19 בשעה 10:00.

המשיב 2 יובא על ידי שב"ס והמזכירות תזמין מתורגמן לערבית.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ט, 18 אפריל 2019, בנוכחות
המבקשת, המשיב 2 ובא כוחו.